

[Voigt]

ry, der lever af at sprede ulykke blandt de svage.

I dag behandler finansudvalget en ansøgning fra forsvarsminister Søgaard om en bevilling på 6,4 mill. kr. til at sætte Christiania i lovbealet stand med hensyn til brandsikring, toiletter, vandforsyning m. m. Det kan ikke være alvor, at der i denne nye situation, som christianitterne selv erkender er opstået, skal lappes på bygninger med millionbeløb, medens deres menneskelige indhold øjensynlig er på vej mod det absolutte forfald. Det kan ikke være rigtigt, at forsvarsministeren, nu hvor de sidste rester af fællesskabets rygstød synes at være forduftet, vil ofre millioner på bygninger, som blot vil efterlade en hørm af menneskelig elendighed omkring heroinhandlerne. Jeg beder forsvarsministeren trække sin ansøgning tilbage. Lav ikke flere lune herskerboliger i dette drømmeland, som er blevet til et skraldespandssamfund, hvor vold og narko hersker! Det vil være asocialt, hr. forsvarsminister. Hvis der endelig skal bruges penge, så brug dem dog på noget af det menneskelige vraggods, der går eller ligger og flyder derude bag voldene.

Christianias løsrivelseskrig mod det øvrige samfund vandt sympati og tilslutning i vide kredse. Det kom til at virke som en anklage mod samfundet, at Christiania var i stand til at opsamle i hundredvis af såkaldte sociale tabere. Netop i et velfærdssamfund som det danske, hvor befolkningen er flasket op med troen på, at socialpolitikken kunne løse alle menneskelige problemer, skyldes denne sympati, at det lykkedes fristaden Christiania at vække en skyldfølelse hos store dele af befolkningen. Det er denne skyldfølelse, som indtil i dag har hindret samfundet i at opretholde lov og orden på Christiania og over for fristadens beboere. Nu har dette såkaldte sociale eksperiment vist, hvad lovløse tilstande kan føre til. Udspekulerede mennesker med gode indtægter flyttede ind i de tidligere officersboliger i den gamle kaserne. Her boede de godt, lunt, varmt, rart og gratis og optrådte som andre religiøse overhoveder for narkomaner og andet vraggods. Nu ønsker denne overklasse at rykke teltpælene op fra fristaden, fordi den hårde narko og volden har overtaget magten i fristaden.

I den forbindelse rettes der voldsomme anklager mod politiet fra de såkaldte aktivister i Christiania. De bebrejder politiet, at

det ikke for længst har bekæmpet narkoen, volden og gangstervældet i Christiania. De glemmer at føje til, at hver gang politiet er kommet, har de faktisk jaget det ud, stimlet sammen om det, smidt flasker og sten efter det, ja, endog brugt våben. Det er de forhold, justitsministeren byder politiet. Den harme, som politiet har givet udtryk for i de sidste dage, er efter min opfattelse ganske forståelig.

Det er også tankevækkende, at Christianias utallige ulovligheder, volden, narkoen og de mange brudte løfter, manglende betaling af skatter og afgifter, moms, el og vand, alt sammen i gennem de forløbne år er blevet bagatelliseret, ikke blot af venstreekstremiter, som har reelle samfundsomstyrtende hensigter, men så sandelig også af folk, der burde være klogere. Jeg mindes her præster, universitetsprofessorer og andre fine folk, der for et års tid siden gik på barrikaderne til forsvar for snavs og samfundssabotage. Jeg tænker her på den Klaus Ribbjerg, som for en halv snes år siden, da ungdomsoprøret startede, stod frem og sagde: »Det er smart at ryge hash!« Nu tier præsterne, professorerne og Klaus Ribbjerg. Tilbage sidder de, der ikke havde overskud og kræfter til at springe fra i tide og gennemskue, at de blev forført af forfængelige medieflippere.

Tilbage i Christiania sidder der også nogle, som påstår, at der er så mange penge i narkohandelen, at politiet ikke tør gøre noget alvorligt ved den. En christianit ved navn Willy Gregor udtalte til Jyllands-Posten i mandags, den 30. oktober, at korruptionen strækker sig langt ind i politiets rækker. Det er en alvorlig anklage mod politiet, justitsminister.

De, som fortsat bakker denne håndfuld nybyggere op, der ulovligt har slået sig ned et par stenkast fra Rådhuspladsen, hvor de får del i det omgivende samfunds behageligheder uden at yde noget for det, og som har skabt en turistattraktion på højde med Den lille Havfrue og Tivoli – en turistattraktion, hvorfra turisterne medbringer et billede af et skraldespandssamfund, hvor volden og narkoen hersker, hvor hørmene og stanken er ulidelig – de kan da ikke fortsat bakke op bag dette. Prøv dog at forstå, at det, som skulle være et sted, hvor blomsterbørnene kunne lege og more sig uden bekymringer, det, som skulle være et sted, hvor sociale eks-